

EVROPSKÁ SPACE OPERA

PADLÉ IMPÉRIUM

HRABÁNÍ V POPELU

KNIHA PRVNÍ

LADISLAV KLIMEŠ
KAREL DOLEŽAL

BROKILON

Ladislav Klimeš, Karel Doležal

HRABÁNÍ V POPELU

Copyright © 2025 by Ladislav Klimeš & Karel Doležal

Cover © 2025 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2025 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-636-3

ISBN PDF: 978-80-7456-637-0

ISBN ePub: 978-80-7456-638-7

ISBN Mobi: 978-80-7456-639-4

EVROPSKÁ SPACE OPERA

Ladislav Klimeš,
Karel Doležal

Hrabání v popelu

Padlé Impérium,
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2025

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Karolina Francová: Metamorf

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád **

Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková: Žíravé duše

1. Vyjednaváč

Ladislav Klimeš, Karel Doležal: Padlé Impérium

1. Hrabání v popelu

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Robert Pilch (ed.): Studená bestie

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. Třpyt strangeletu

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. Krusta temné hvězdy
4. Memy bitvy

** připravujeme*

*Věnováno těm, kdo nás nechali společně tvořit
a nezabili nás při tom.*

Prolog

„Čím se ten kretén sakra živí?“

Slizkej Ježíš si odfrkl.

Jeho obličej na mém levém displeji lehce problíkl.

Už potřetí proskenoval moji loď a nenašel nic, co by stálo za řeč.

Našel jen prázdné zásobníky na palivo, ještě prázdnější kontejnery na jídlo a o dalších osobách na palubě nemohla být řeč.

Po čele mi stekla kapička potu. Ve skafandru jsem se neuvěřitelně potil. Můj vyděšený výraz dokazoval, že je mi jasné, kdo je tady pánem situace.

Já tedy rozhodně ne.

Ono zírat do osmi hlavní taky na odvaze nepřidá. Většinou kinetická děla, ale těžké lasery taky umí své.

„Proč letíš sám? Kde máš náklad?“ vyzvídal Ježíš.

Já si povzdechl.

„Prodal jsem... prachy stačily akorát na palivo... a dluhy...“

„To si snad děláš prdel!“ vykřikl někdo za Ježíšem. „Lítáme tu tři dny, abychom tohodle kripla dohonili, a on u sebe nic nemá!“

„Nosánek se asi seknul...“ dodal další hlas.

„Sliboval loď plnou uprchlíků z Centra! Ženský! Děcka! Žrádlo!“

„Tak jsme si spletli loď, no...“ zabručel Ježíš.

„Nespletli, tvrdil, že je to tahle!“

Na můstku jeho lodi se rozhořela hádka. Minimálně pět lidí se tam překřikovalo a nadávalo.

Vypadalo to, že se brzo poperou.

„A dost,“ bouchl do konzole před sebou. „Holt tenhle nestojí za ránu, kašleme na něj!“

Já si viditelně oddechl.

Nechají mě žít.

Skvělé.

Ježíšova loď třídy Anakonda se líně otočila zády k té mojí. Zažehla trysky a začala se vzdalovat. Počkal jsem, až udělají větší odstup a nebudou se na mě tak teplit.

Jak vzdálenost narůstala, můj obličej ztrácel vyděšený výraz. Rozvalím se v pilotním křesle a usměju se. Mimoděk upravím jisticí popruhy. Ježíš se nedíval do kamery, ale hádal se s někým na druhé straně. Vůbec si nevšiml, že se něco změnilo.

Já s úsměvem poslouchal hádku. Na jeho malém můstku pořád probíhala hlasitá výměna názorů. Odpojím vše nepotřebné a vypadnu z role vyděšeného vesmírného cestovatele.

„Pánové,“ upozorním posádku druhé lodi.

Ježíš se na mě vztekle podíval.

Teď mu došlo, že nevypnul hovor.

„Ptali jste se mě, čím se živím...“

Nechápavý výraz na obrazovce mě pobavil.

Jo, tohle bude zábava.

Stiskl jsem tlačítko.

„Tímhle.“

*

Staré nákladní lodi pohasla světla. Celá loď najednou nejevila žádné známky života.

Kontejner přímo pod přídí se odpojil.

Okamžitě se rozpadl.

Moderní bitevník zažehl trysky a vystřelil dopředu. Černo-žlutý nátěr se leskl v záři vzdáleného slunce.

Vysunu věže a v momentě, kdy mi počítač oznámí jejich aktivaci, stisknu spoušť. Čtyři lasery vypálily a zasáhly cíl.

Velmi bolestivě.

Ani nestihli převést energii do štítů.

Paprsky propálily zadní pancéřování a zničily rozvody energie k zadním tryskám. Přesně podle mého plánu.

Tři dny čekání a šaškování se vyplatily.

Mrcasil jsem se po tomhle sektoru a pátral přesně po tom týpkovi.

Svatý Ježíš z církve Ochránců mladých.

Konkrétně její šéf.

Nikdo mu však neřekl jinak než Slizkej Ježíš.

Mukl, co se mu nějakým zázrakem podařilo uprchnout a společně s partou podobně zvrácených magorů obsadit jeden celkem moderní lehký křižník.

Pojmenoval ho *Chrám Svatého* a přepadával nákladní lodě a terorizoval osadníky na chudých koloniích v okrajových sektorech.

Všechno starší patnácti let většinou pozabíjel okamžitě. Děcka a mladé si nechal na hraní. Když ho omrzeli, vyházel je přetlakovou komorou do vzduchoprázdna.

S oblibou to dělal poblíž hlídkových tras různých bezpečnostních služeb. Když už se nějaká místní milice odhodlala zakročit, na několik týdnů nebo měsíců zmizel.

Pak se obvykle vrátil s ještě větší bandou a vypálil nějakou drobnou kolonii do základů. Vše samozřejmě pečlivě zdokumentoval a poslal na síť.

Všichni okolo byli z jeho chování tak zoufalí, že na něj vyslali odměnu.

Pak si stačilo počkat, až bude dostatečně vysoká, aby stála za to.

Což bylo ode dne vyhlášení relativně brzo.

Lidi už jeho přepady štvaly.

Co je štvalo víc, byly záznamy z jeho *božských* kázání, které vysílal do širokého okolí. Většinou šlo o hromady úchyláren plné mučení dětí. Zejména holčiček. Do toho vždycky mlel něco o Bohu a spasení.

Zprasení, v jeho případě.

Hodně dlouho měl štěstí, ale dnes mu definitivně došlo.

Narazil totiž na mě.

*

Na Ježíšově lodi to pěkně bouchlo.

Celý zadek nadskočil a vypustil ohnivý prd plný žhavých trosek.

Anakonda se roztočila kolem své osy a za sebou zanechávala ohnivý chvost. Její zbraně začaly zmateně pálit do okolí.

Překvapivě jen lasery.

Krátký okamžik mi trvalo, než mi to došlo. Najednou jsem měl co dělat, abych se neřehtal na celé kolo.

Neměl munici do kinetických zbraní...

Vzhledem k jejich převaze ve výzbroji se jednalo o kolosální nevýhodu. Munici musel vystřílet během nájezdů a ještě neměl možnost ji někde doplnit.

Prázdné rotační kanóny najednou nepůsobily hrozivě.

Spíš směšně.

„Najednou nejseš takovej king, co?“ řeknu si pro sebe a spustím další palbu.

Lasery prorvaly pancíř na levém boku a následovala další exploze.

Zcela neovladatelná loď se roztočila dalším směrem.

Tolik práce, a očividně bude brzo po všem.

Týdny plánování, příprava lodi a nakonec z toho taková pa-kárna.

Ta slavná Ježíšova Anakonda nebyl žádný ultra moderní stroj, ale dvacet let starý model. A ještě k tomu policejní verze – bez extra plátování, vnějších výmetnic raket a záložních generátorů štítů.

Anakondy se vyráběly v menších či větších modernizacích už skoro tři sta let. Na úplně první typy se dalo ještě před dvaceti lety narazit, jak převážely milovníky historie různě po galaxii.

Dnes už ale ne.

Po pádu Impéria.

Jenže to je jiný příběh...

Speciálně tenhle model Anakondy, byť výrazně modernější, měl pár problémů, kterým se většina verzí vyhnula.

Problémy jako pancíř z nekvalitního materiálu na zádi, poněkud obnažené rozvody a hodně snadno zasáhnutelnou spojnicí vodičů energie k motorům.

To vše hrálo v můj prospěch.

Tyhle malé detaily byly jedním z mnoha střípků, které jsem si před akcí musel poskládat. Ve finále se z nich utvořil plán, jak složit ten jeho kolos a nepřijít o kejhák.

Dva dny jsem hledal na šrotištích použitelný vrak nákladní lodi. Další tři jsem ho upravoval, aby byl schopný letět. Stačilo dát do kupy motory, nepotřeboval jsem v něm atmosféru.

Další věc, které si Ježíš nevšiml.

Buď byl blbej, nebo jeho skenery stály za prd.

Ve finále jsem připojil rozhraní z bitevníku ke starému vraku a odletěl. Všechno se mi dařilo řídit z pohodlí mé lodi, i když byla pohyblivá jako stará kráva.

Nikdo si nevšiml, že ta stará kráva je jen slupka vezoucí pěkně ostrýho rotvajlera...

Pak stačila hláška na blízké stanici, že kolem prolétá transport lidí utíkajících z Centra.

Už dlouho měla místní správa podezření, že někdo Ježíšovi práská informace.

Tak jsem toho využil.

A vyšlo to.

Ježíšova loď se nyní otáčela a páčila naslepo. Já kolem ní kroužil ve zmenšujících se kruzích a sem tam udělal malý nálet. Vždycky jsem vypálil dlouhou dávku z laserů a stáhl se.

Nechci vyplýtvat zásobníky energie ve zbraních.

Takže pokaždé vypálím polovinu a počkám, až se doplní.

„Copak, Ježíši, došel ti penis?“

Zkriplená loď se snažila utéct.

No... nějak to nevychází.

Měnila směr, zběsile páčila z laserů, ale žádný mě netrefil. Musela se mi povést opravdu šťastná rána.

„Už nejsi takovej chlap, když cíl opětuje palbu, co?“

Mluvil jsem spíš sám se sebou. Ježíš vypnul hovor. Měl teď jiné starosti. Určitě pořvával na svoji posádku úchylů, ať ho z toho dostanou.

Nedostanou, už teď jsou v hajzlu.

Otočil jsem se k poslednímu náletu.

„Tak tu šarádu ukončíme, co ty na to?“

Pevně uchopím knipl pravačkou a dlouze stisknu spoušť.

*

Čtveřice laserů přejela umírající loď hezky od přídě k zádi.

Zanechala na trupu hluboké šrámy.

Uvnitř ničily vše, co jim přišlo *pod ruku*. Vybavení, přístroje, a pokud někoho trefily, během vteřiny se vypařil.

Ono se vyplácelo montovat na loď výkonné energetické štíty... ale když je někdo línej nebo blbej... dopadá to takhle.

Anakonda sebou párkrát škubla a začala se rozpadat. Nakonec jí na boku vykvetla pořádná série explozí.

Právě jsem vyvrhnul obří velrybu...

Zůstal jen hořící vrak, který se postupně rozpadal.

Ještě jednou ho obletím a důkladně natočím přední kamerou.

Pravděpodobnost, že by tohle někdo přežil: *Nula*.

A jestli ano, z mrtvé lodi se už stejně nedostane. Zůstanou uvěznění ve vzduchových kapsách, dokud jim nedojde kyslík.

Tahle zvěř stejně nikomu chybět nebude...

Oddechnu si, uvolním se. Stisknu tlačítko na ovládacím panelu.

„Miro,“ promluvím tiše, „ulož záznam a okamžitě ho pošli subprostorem na stanici. Oznam, že se vracím a chci mít prachy rovnou na účtu.“

„Ano, pane,“ odpověděl mi palubní počítač.

„Díky, Miro.“

Zatáhnu věže. Otočím loď, zapnu motory naplno a zadám kurz na Barrovu stanici. Potrvá mi pár hodin, než tam doletím, takže si můžu chvíli zdřímnout.

Loď se škubnutím zmizela v hyperprostoru.

Odsunu pilotní křeslo a zvednu se.

„Miro, jdu si lehnout. Kdyby něco, řekni.“

„Ano, pane. Budete si přát společnost?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, díky, ale kafe by bodlo.“

„Už je hotové. Kávovar jsem spustila, hned jak jste zničil cíl.“

„Já vím, proč si tě vydržuju.“

*

Mira byla opravdu úžasná.

V zadní části loď už mě čekal kouřící šálek kávy. Sundal jsem si přilbu a položil ji na noční stolek. Vždy když hrozil boj, bral jsem si z bezpečnostních důvodů plný skafandr. Není nic horšího než jedna malá trhлина, kvůli které se udusí celá posádka.

Natáhnu se po šálku.

Mira je umělá inteligence mého bitevníku. Loď se překvapivě jmenuje stejně. Aspoň jsem si nepletl jména lodi a palubního počítače.

Což překvapivě oceňovala.

Mira... nejenže plnila funkci palubního počítače, navigátora a správce opravářských botů, ale díky předchozímu majiteli měla ve vínku i jiné přednosti.

Předchozí majitel, ať to byl kdokoli, měl specifické chutě.

Nenapadlo ho nic chytřejšího než nahrát do tehdy zbrusu nové lodi paměťový čip sedmnáctileté otrokyně.

Kvůli tomu byly naše začátky dost krušné, než jsme se sladili a začali se navzájem chápat. Zezačátku byla jenom hlas v počítači, ale díky mému vedení se postupně vyvinula a zbavila se móresů nadržené pubertáčky.

Trvalo mi rok, než jsem si ji vychoval k obrazu svému.

Do té doby jsem slyšel hlášky typu: *Jak si přeješ, cukrouši. Co si mám vzít, mucíku?* Nebo nejlepší – *Chceš sex uprostřed bitvy, ňuňánku?*

U toho ňuňánka jsem měl co dělat, abych celý palubní počítač nezformátoval. Pak mi ale došlo, že bych vymazal nejenom ujetý program, ale taky všechno, co zbylo z nějaké holky.

Z holky, se kterou pěkně vymrdal život.

Bylo mi jí líto, tak jsem si s ní nakonec vážně promluvil. Překvapivě to vzala chápavě. Naučila se, že nejsem předchozí majitel, a přizpůsobila se.

Nekecala mi do řízení, nenabízela sex v nevhodnou chvíli ani podobné vylomeniny. Stala se z ní velmi vstřícná společnice/asistentka.

Já ji za to nesmazal.

A když byl čas, věnoval se jí i jako... živé osobě. Teda, nenosil jsem jí kytky, ale sem tam jsme si sedli a pokecali.

Někdy i něco víc, no...

K tomu sloužila druhá verze Miry – android. Vysportovaná červenovláška s pevnými čtyřkami. Od obyčejného člověka na první pohled k nerozeznání. Dokud se člověk nepodíval pod povrch. Kdysi jsem se jí zeptal, jestli nechce změnit vzhled, ale odmítla to. Byla s ním spokojená.

Další věc, kterou od normální ženy člověk neuslyší...

S úlevou jsem si rozepnul skafandr a jenom v trenkách

zapadl do výklenku s postelí. Tahle akce mě nějak zmohla. Ne proto, že by byla fyzicky náročná. Všechno to pátrání a přípravování byl tlak hlavně na psychiku.

Slizkej Ježíš byl kurva kluzký a nejednomu lovcí vyklouzl. Nebo lovec padl do Ježíšovy pasti.

Tentokrát jsem měl štěstí a jemu konečně došlo.

Přemýšlel jsem, kdy i mě opustí štěstí. Přece jenom jsem v tomhle byznysu už pár let přesluhoval. Moc dlouho nad tím ale nedumám.

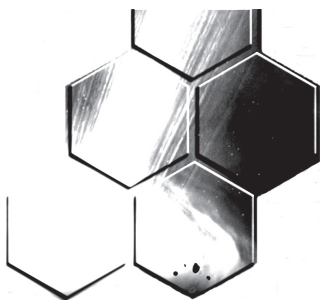
Usnul jsem během chvíle.

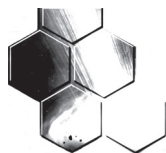
Leťte za dobrodružstvím! Objevujte nový Divoký západ! Posuňte hranice nepoznaného! Možná jste se již také setkali s podobnými reklamami lákajícími lidi k osidlování vnějších sektorů. Ano, nové kolonie, orbitální habitaty nebo prospektorské stanice rostou za hranicemi Centra jako příslovečné houby po dešti a jistá podobnost s osidlováním Ameriky by tu byla, ovšem nesmíte si to vše příliš romantizovat. Je pravda, že tato oblast galaxie byla zasažena válkou jen minimálně. Vnější sektory jsou svobodným místem, kde má každý právo na novou šanci. Centrum je po své zkáze ekonomicky a politicky nestabilní, a tak mnozí doufají ve spásu jinde. Ovšem nenechte se mýlit. Kde vládne příliš velká svoboda, tam je také dost místa pro kriminální živly. Na každého osadníka toužícího po kariéře operátora těžebního modulu nebo hydroponického farmáře tu máme jednoho piráta nebo otrokáře. Můžete si říkat, že v Centru se práva dnes již nedovoláte, ale ve vnějších sektorech v nouzi policista vůbec neexistuje. To pochopitelně vytváří poptávku po žoldácích a lovcích lidí, kterých podle všech hlášení není nikdy dost a...

– Úryvek z reklamního letáku ze sítě Galinzerce

Část první

ŽOLDÁK A ŽENÁČ

Kapitola 1:

Walker

Stanice Edmunda SeaBarrova, zkráceně Barrova stanice.

Několik kilometrů dlouhý válec o průměru tři kilometry. Umístěný v okrajovém sektoru Salag a ještě k tomu na samé hranici systému.

Cesta ke stanici bývala obvykle dlouhá a nudná.

Původně to měl být velký tranzitní uzel pro další kolonizaci, ale jak expanze zeslábla, zapomnělo se na to. Přesto se z ní za ta staletí stalo kulturní centrum pro okolní sektory.

Setkávali se tu piráti, pašeráci i lokální autority – Grom a Denton.

Sergej Grom zhruba před padesáti lety založil žoldáckou organizaci, která se po pádu Impéria stala jednou z hlavních sil v široké oblasti. Jedinou konkurencí zůstaly síly bývalého senátora Alexe Dentona.

Po pár třenicích si vůdcové obou frakcí sedli a k údivu všech

se shodli na vzájemné pomoci. Dneska už obě frakce spolu vycházely a spolupracovaly.

Pro mě jako lovce hlav to mělo jednu nespornou výhodu – dvojí výplatu. Všeobecně platilo, že pokud na někoho byla vypsaná odměna u jedné frakce, tak po splnění kontraktu přišla minimálně čtvrtina částky od frakce druhé.

Takže za toho úchylnýho zmrda dostanu minimálně dvě mega od Dentonu a pár set tisíc mi za pár dní přistane na účtu jako bonus od Gromáků.

Jo, Slizkej Ježíš už lidi fakt sral.

Jen doufám, že nepraskne, kdo ho nakonec dostal. Vždycky se totiž mohl najít odvážlivec, který takovému individuu skrytě fandil a chtěl by srovnat skóre.

U Ježíše to bohužel platilo dvojnásob.

Čekal jsem, že se oficiální kredit připíše anonymní hlídce, která na Ježíše čirou náhodou narazila. Tak to platilo vždycky.

Lovec hlav zůstal v anonymitě a autorita vypadala, že něco dělá. Jestli jim to lidi žrali, nebyla moje starost.

Já chtěl jen prachy a klid.

*

„Přistání povoleno,“ oznámil mi něžný ženský hlas. „Pokračujte k platformě patnáct.“

„Rozumím.“

Vylezu z křesla.

„Přistanu sama,“ oznámila Mira.

„Díky.“

Klidným krokem přejdu do zadní části lodě.

Ze šatníku si vezmu běžné oblečení. Hodím na sebe černé plátěné kalhoty, bílé triko a dlouhý kožený kabát. Nezapome-

nu ani na opasek. Kromě nože a malého hackovacího zařízení jsem na něm měl i pouzdro s pistolí.

Z lodi nikdy neodcházím bez bouchačky.

Prostě moje zásada.

Spousta lovců a žoldáků si na stanicích nechávala zbraně na lodích. Mělo to i své opodstatnění, ale je paradox, že na svobodných stanicích nebo civilních planetách zemřelo nejvíc žoldáků. Dalším paradoxem byl fakt, že to obvykle bylo mimo akci.

Někdo je střelil do zad v hospodě, nebo v tlačnici bodl nožem do boku. A to zejména kvůli tomu, o čem jsem se už zmínil. Vždycky se mohl najít debil, který chtěl pomstít váš poslední cíl. Předposlední.

Anebo debila, kterýho jste odkrouhli před půl rokem...

I mně se to stalo, jenže tehdy jsem byl rychlejší.

A měl jsem u sebe pistoli.

Zkusmo tasím a zkontroluju zbraň.

Hodně lovců si oblíbilo bůhvíjaké zbraně s různým zlacením, speciálním vzhledem a podobně. Prý kvůli stylu a osobitosti.

Mrdat oboje.

Jakékoli pomalování vám nedá žádnou taktickou výhodu.

Pokud jako výhodu nepočítáte, že budete vypadat jako pozérskej kripl.

Proto jsem s sebou tahal pistoli Unity. Poloautomatickou pistoli, kterou si oblíbily různé bezpečnostní složky skoro po celé galaxii. Spolehlivá, přesná a součástky se daly sehnat prakticky všude.

Chvilí si pistoli prohlížím a zkouším. Vyčištěná, naolejovaná a nabitá. Všechno vypadá v pořádku.

Zbraň po chvilce zmizela v pouzdře na opasku.

„Nezapomněl jsi cigarety?“

„Neboj, nezapomněl,“ poklepu na pravou náprsní kapsu.

Mira se přede mnou objevila na displeji. Vzhledem opravdu nepřekvapila. Vysoká hubená dlouhovláška s většími prsy a hranatými červenými brýlemi. Pronikavé zelené oči. Barvu vlasů průběžně střídala. Od jasně červené přes blond po černou. Dneska měla černou barvu.

Asi má zase depku...

„Super,“ usmála se. „Zařídím opravu a doplnění paliva. Budeš si přát ještě něco, zlato?“

Její černý overal s bílým lemem spíš víc odhaloval, než skrýval. Opravářská uniforma, jak mi kdysi vysvětlila.

„Doplň ještě zásoby, prosím. Trošku jsem to tu vyžral. Jo, a nezapomeň si dobít tělo.“

S úsměvem kývla hlavou.

Pohladím displej a zamířím zadními vraty z lodi.

*

Gambitův bar, místo, kde se scházela ta největší možná směska ze všech sociálních vrstev.

Člověk tady našel prakticky všechno, od občerstvení přes kurvy a drogy po zbraně. Jeden si tu mohl i někoho najmout na špinavou práci.

Třeba mě.

V tomhle baru jsem se setkával s Gambitem a přebíral zakázky. Často jsme u toho diskutovali, ať už nad zakázkami, nebo jen tak o životě.

Kdybych měl označit jedinou osobu, která měla po Miře ke mně nejblíží, byl by to Gambit. Kromě občasného plkání jsme spolu obvykle moc nemluvili. Pro nás dva byla vždy prioritou naše práce, ne sociální vazby a kamarádčkování. Oba jsme si hleděli svého a nefušovali tomu druhému do kšeftů.

A díky tomu spolu tak vycházíme.

Prošel jsem hlavními dveřmi a pozdravil se s bodyguardy. Znali mě, takže mě ani nešacovali. Hned u vstupu jsem nasál dobře známý smrad. Zpocená těla, alkohol a všechny možné druhy kuřiva vždy působily jako pořádná facka.

Ale na to se dalo zvyknout.

Bar se táhl přes čtyři patra do výšky a desítky metrů do šířky i délky. Celá velká hala plná platform s tanečnicemi, pulty s obsluhou a tanečních parketů.

Hlasitá hudba duněla okolím.

No, neotechno, nebo jak se tenhle pseudostyl nazýval, nebyla už ani hudba, jen monotónní ducducdudc, občas přerušené nějakou sračkou, které říkají breakdown nebo jak. Prostě náhlé přerušování rytmu, které je jediným zajímavým momentem skladby. Nesnáším to.

Já byl v tomhle vždycky strašná konzerva. Mezi moje preference vždy patřilo něco melodičtějšího.

Třeba tisíc let starý metal.

To se aspoň dalo poslouchat, aniž by vám vytekl mozek ušima nebo jste si k tomu museli šlehnout.

Ale davu na parketu to očividně nevadilo.

Všechna místa byla narvaná a já se proplétal mezi masou těl. Spousta lidí už teď měla dost. Většina byla naštěstí jen nalitá, ale zahlédl jsem pár týpků, kteří to přehnali s fetem.

Hlouček sjetých individuí se skelným pohledem koukal po ostatních a očividně chtěli vyvolat rvačku.

No, jestli něco zkusí, ochranka se o ně postará.

Ignoruju je a tlačím se davem dál. Pokaždé když se jím musím prodírat, nemůžu se pak minimálně dva dny zbavit dojmu ulepenosti. Nebo ohmatanosti. Lidi tu do sebe naráželi, smrděli kouřem, chlastem a fetem.

Ale holt platilo jedno: Kdo chce za Gambitem, musí nejdřív přes tenhle dav. Taková první linie obrany.

Nutno říci, dost dobře vymyšlená.

Kdo by nechtěl mít ochránce, kteří by mu ještě platili?

Přesně takhle asi Gambit uvažoval.

Zařídil si bar a nechal ho vzkvétat.

Sám z něj málokdy vycházel ven.

Dostal jsem se až ke vstupu do zázemí.

Tam se jen pozdravím s dalším bodyguardem.

Černý oblek s černými brýlemi, dvoumetrový černocho. Bílé měl jediné košili pod oblekem a zuby v širokém úsměvu.

„Gambit je nahoře,“ oznámil suše.

Kývnu a vyrazím do schodů. Člověka hned praští do očí a uší to, jaký je tu najednou klid. Celý apartmán měl perfektní odhlučnění, takže z baru sem nic neproniklo.

Gambit byl přesně tam, kde jsem ho čekal.

Ve svém soukromém apartmánu s výhledem na bar. Válel se na bílém koženém gauči a pozoroval tancující striptérku před sebou.

Po jeho pravici se rozvalovala obrovská bílá koule chlupů. Ta jen ledabyle zvedla hlavu, olízla se a zase usnula.

Vnadná blondýna se před ním nakrucovala a sváděla ho. Jako jo, holka se uměla hejbat, to se muselo nechat. Já bych se na jejím místě už asi přelomil napůl.

Gambit zvedl hlavu a podíval se na mě.

Zarazil tanečnici mávnutím ruky a poslal ji pryč. Blondýna se zatvářila uraženě, ale Gambit jí dal malý čip s kredity.

Usmála se, sebrala oblečení a zmizela.

Gambit vstal z pohovky.

Jeho luxusní bílý oblek se automaticky narovnal. V tomhle příšeří vypadal ještě hubeněji než ve skutečnosti. Kdybych ne-

věděl, že mu je okolo šedesátky, tipl bych mu sedmnáct. Vyzáběl dvoumetrový albín s dlouhými bílými vlasy, pěstující si vzhled pubertáka.

Člověk by nevěřil, že za tím výrostkovským vzhledem se skrývá jedna z nejnebezpečnějších osob v širokém okolí.

„Zdravím velkého hrdinu!“ zvolal s úsměvem.

„Ale no tak,“ mávnu rukou. „Víš, že tyhle ciráty nesnáším.“

Došel ke mně a objal mě.

Jeho pevný stisk vůbec nekorespondoval s hubeným vzhledem. Po tomhle malém rituálu jsme si sedli na gauč.

Gambit vytáhl velký doutník a zapálil si zlatým zapalovačem. Stačilo se rozhlédnout po místnosti a všem bylo jasné, že je to milovník kýče.

Gambit byl na bílou ujetej, to jsem věděl vždycky. Bílý oblek, bílá kočka, bílý gauč a většinou bělošky v posteli.

Sakra, ten člověk si musel něco kompenzovat.

Možná to, že je albín, nevím.

„Walkere, drahý chlapče,“ pokračoval žoviálním tónem.

„Ani nevíš, kolik jsi mi vydělal. Odměna se změnila!“

„Cože?“ pozdvihnu nechápavě obočí.

Slastně potáhl a vyfoukl obláček namodralého kouře.

Jediná věc, která v jeho blízkosti nebyla bílá.

„Přesně tak, milej Slizoun udělal den po tvém odletu další zářez. Zlikvidoval nákladní konvoj plný osadníků z Centra. Podle všeho zemřelo pět tisíc lidí. A zničil dvě fregaty Dentonu. Po tomhle zvedli odměnu na dobrých deset mega, kamaráde. Pěkně všechny nasral.“

„Fíha... to by leccos vysvětlovalo,“ hvízdnu.

„Povídej.“

„Záznam jsi viděl?“ zeptám se.

„Ano, ale jen zběžně.“

Já vylovil z kabátu krabičku cigaret, jednu jsem si vytáhl a zapálil si. „Neměl munici, když jsem na něj zaútočil. Bylo to až moc snadný na to, jakej dělal bordel.“

„Chápu,“ vyfoukl další obláček. „A podle všeho byl sám.“

„Přesně, jenom jedna loď. Nefunkční štíty, pár zásahů a šmytec. Fakt mě překvapilo, jak to bylo snadný. Očividně se vracel z akce a chtěl ještě jeden přivýdělek.“

„Můžeme se jen domnívat,“ pokrčil rameny. „Věděli jsme, že má někde základnu pro tu svoji partu, ale nemohli jsme ji najít. A ta jeho banda se stejně rozpadne.“

„Myslíš?“ zavrtěl jsem nedůvěřivě hlavou.

„Vím, tyhle bandy pirátů mají jen jednoho silného vůdce, bez něho se vykydlej navzájem. Víš, jak dopadla Pirátská aliance.“

„Taky fakt,“ připustím se smíchem.

Chvilí jsme jen tak seděli a pokuřovali. Bavili jsme se tak nějak o všem možném.

Holčina ve spodním prádle nám donesla láhev s whisky a skleničky. Nalila a odcupitala pryč.

„Na kšefty,“ zvedl Gambit skleničku.

„Na kšefty,“ přituknu.

Napili jsme se.

Sakra, kde tenhle chlast shání, to fakt nepochopím.

Zatraceně dobrý pití. Očividně drahý.

Odložím prázdnou sklenku zpátky na stůl.

„Něco nového, čeho bych se mohl zhostit?“ zeptám se po chvíli.

Gambit se zamyslel. Jeho světle červené oči hleděly na strop a pozorovaly mizející dým.

„Něco bych měl,“ odpověděl po chvíli. „Ale beztak je to s tebou vtipný.“

„Prosím?“

„Přiletíš, vezmeš kšeft a odletíš,“ začal s vysvětlováním. „Vrátíš se, shrábneš prachy a hned bereš další kšeft. Pokud není, chvíli pobudeš někde zalezlej. Občas vyrazíš do bordelu. Vůbec nejseš jako zbytek mých lidí.“

Mých lidí, to řekl hezky.

Gambit všechny lovce, kteří pro něj makali, považoval za své lidi. Jako, staral se o ně, když se dostali do průseru, to jo. Ale že by s nimi byl extra kamarád, to ne.

Udržoval si až podezřelý odstup. Od všech.

Občas jsem přemýšlel, jestli má vůbec emoce. Hraný smích mezi emoce nepočítám.

„Už je to tak, vinen v plném rozsahu.“

Gambit se zasmál. „Miluju ty tvý poznámky. Jsi vtipnej člověk, Walkere, víš to?“

Zašklebil jsem se a začal vydávat zvuky jako opice. Asi mi ten chlast stoupal do hlavy, že najednou dělám skopičiny.

„Ne, teď vážně,“ změnil najednou tón hlasu. „Ukážeš se tu zničehonic před pěti lety s moderní lodí, nikdo o tobě nic neví a začneš brát kšefty skoro všem lovcům v okolí. A pak zabiješ mého nejlepšího lovce! Lovce, kterej pro mě dělal třicet let! Byl nejlepší! Nikdy neselhal.“

Dokud nepotkal mě...

„Vždycky se najde někdo lepší,“ utrousil jsem. „Platí to i v mém případě. Navíc zase tak dobrej ten tvůj debil nebyl. A musíš uznat jednu věc.“

„Jakou?“

„Že jsem ti do roka vydělal dvakrát tolik, co on za celou dobu.“

Tohle byl nepřebítelnej argument. Když mi zajišťoval první kšefty, brblal nad tou ztrátou, ale když viděl, jak se jeho výnos znásobil, přestal.

„To máš pravdu. Beztak by mě zajímalo, kdo opravdu jsi, Walkere.“

Já se zašklebil. Nalil jsem si dalšího panáka a napil se.

„Jenom člověk přežívající v tomhle zkurveném vesmíru. Tak povídej, co pro mě máš.“

„Něco trochu speciálního.“

„Půjdu po bitevní lodi?“ nadhodím s úsměvem. „Nebo rovnou po celé flotile?“

Gambit protočil oči.

„Naopak, nebudeš nic ničit. Jenom něco hledat. A nebudeš sám.“

„Hele,“ zdvihnu varovně prst. „Tohle jsme si vyjasnili už dávno. Žádný převozy materiálu. Maximálně data v počítači. A turisty taky nevozím!“

„Je tady týpek,“ začal s vysvětlováním, „co hledá jednu loď. Prý se tu před třemi měsíci ztratila.“

„Tady se ztrácí lodí...“ zabručím.

„Já mu to taky tvrdil. Jenže prostě chce najít vrak a hotovo. A chce ho prozkoumat.“

„Proč?“

Gambit zamyšleně potáhl. „Mělo by se jednat o transportní loď, která sem vezla nějaké kolonisty za štěstím. Na palubě byla jeho žena. Tak chce zjistit, co se jí stalo. A když se najde vrak, najít osobní věci na památku.“

„To jako mám hledat klobouk nějaký slepice, nebo co?“ vyprsknu otráveně.

„Tak nějak,“ zasmál se hraně Gambit. „Ale nabízí půl míče. Za tohle. Plus platí palivo a opravy. Jo... a prý chce mého nejlepšího muže.“

„Už nějak není nejlepší bejt nejlepší,“ zabručím a rozvalím se na gauči.

Celá situace zněla absurdně.

Asi nějakej zbohatlík, co nevěděl, kam s prachama.

Ale co už. Obvykle se tu stejně dlouho nezdržuju a tohle vypadá na slušný výlet. Sice s sebou budu mít kouli u nohy, ale přinejhorším ho svážu do kozelce a zacpu mu reprák. Nic horšího se stát nemůže.

Doufám.

„Tak jo,“ povzdechnu si. „Jdu do toho. Kdy mě s tím týpkem seznámíš?“

„Klidně hned,“ típl Gambit doutník a vstal. „Čeká na tebe ve vedlejším salonku.“

Já se jen překvapeně zachmuřil a taky se zvedl.

*

Gambitův salonek nebyl nic jiného než identická místnost s gaučem a malým stolem. Jen tentokrát chyběl výhled. Na gauči ve tvaru L seděl poněkud nenápadně vyhlížející mužík. Krátké černé vlasy s prvními šedinami, prošedivělý vous zastřižený do ostré bradky a hranaté brýle. Spíš kvůli stylu než z nutnosti.

Ale zaujalo mě jeho oblečení. Praktické s velkou odolností. Černé kalhoty, upnuté triko stejné barvy a zelená bunda.

Rozhodně nevypadal na boháče.

Spíš na člověka, co je zvyklý cestovat.

A to ne zrovna luxusně.

Co si budeme, praštilo mě to přes oči. Čekal jsem někoho, kdo bude vzhledem a chováním ukazovat: *Já jsem Grant!*

Ne nenápadnýho týpka, co se ztratí i v prázdné uličce...

„Walkere,“ mávl Gambit rukou a ukázal na sedícího mužíka. „Tohle je Nathan Gould, obchodník z Centra.“

„Walker,“ potřesu mu rukou a sednu si naproti němu. „Tak povídejte.“

Gould se na vteřinku pousmál, ale pak hned nasadil vážný výraz.

„Zdravím vás, pane Walkere. Slyšel jsem o vás jen to nejlepší, ať už jde o lov lidí, nebo znalost okolí. Pokud tomu dobře rozumím, jste jeden z mála, kdo to tu zná nazpaměť.“

První věty a už mi leze do zadku. Super, tohle bude ještě komedie...

„Dá se to tak říct,“ přikývnu. „Slyšel jsem, že hledáte manželku. Tak povídejte, chtěl bych bližší informace.“

Gould těkal očima ze strany na stranu a dvakrát se nervózně ohlédl, než konečně promluvil. Přišlo mi, že přemýšlí, co má vůbec říct. Nakonec sáhl do kapsy a vytáhl malý pad. Chvíli po něm přejížděl prsty, než mi to poslal po stole.

Já se na něj zadíval.

Hned jsem poznal Barrovu stanici a blízké okolní sektory. Trojice vzdálených sektorů byla červeně označená a kolem nich se nacházely modré kruhy. U červených označení byla jména.

Laurentia, Tokessa, Davion.

Došlo mi, že se jedná o poslední známé pozice lodí s propočítaným akčním rádiem.

„Určitě chápete, na co se díváte. Profík jako vy už tohle jistě viděl mockrát.“

„Ano, chápu,“ přiznám, „ale nerozumím, proč jsou tři.“

„Moje manželka se naposledy ohlásila z Barrovy stanice a řekla mi, kdy odletí. Ostatní lodě v daném časovém okně dorazily na místo, ale ona se mi už neohlásila. Tyhle zmizely a mám podezření, že letěla jednou z nich.“

Já se důkladně zahledím na pad. Hned mi došlo, že tohle bude pátrání na delší dobu. S minimálně jedním dodatečným

tankováním. Oblast byla moc rozsáhlá. Minimálně čtrnáct dní letu, než to všechno jenom zběžně prohledáme.

„Uvědomujete si, že tohle je hodně rozsáhlá oblast? Plus, jste si jistý dosahem? O jaké lodě se vůbec jednalo?“

„Standardní transportní třída Orion. Červené body jsou souřadnice posledního kontrolního signálu přes hyperprostorovou bójí.“

„Proběhlo pátrání? Tohle je docela pustá oblast.“

„Pouze letmé prolétnutí a sken sektoru. Nenašly se trosky, uzavřeno jako únos piráty.“

„Nikdo vás nekontaktoval kvůli výkupnému?“

„Ne,“ zazněla stručná odpověď.

Poškrábu se na bradě. To mi nesesedělo.

„Necestovala vaše manželka pod jinou identitou?“

„Ne, používala svoje skutečné jméno a doklady, žádný cinknutý občanský biočip.“

„Tak to nebyli piráti,“ usoudím rychle. „Ti vždycky důkladně ověří identity. Sice to jsou prasata, ale za ženskou z Centra by získali na výkupném víc, než kdyby ji prodali do bordelu nebo na náhradní díly.“

Gould zalapal po dechu, ale až přehnaně šokovaně. Divadelně. Už jenom chybělo, aby vyvalil oči a zakryl si hubu rukou.

Něco tu smrdí. Ten chlap něco tajil. Jeho reakce byla přehnaná.

„Říkáte tedy, že piráti to nebyli? A co jiného?“

„Kdyby ta loď byla jen jedna, shodil bych to na technickou závadu. Selhání reaktoru, poškození vysílače, narušení pláště, porucha filtračních systémů anebo tepelného štítu při skoku. Tomu poslednímu bych se ani nedivil. Skončili by rozmetaní po několika sektorech. A nikdo by se nic nedozvěděl.“

„Jenže ty lodě jsou tři v posledních šesti měsících,“ zvedl

Gould varovně prst a letmo se usmál. Hned ale zase nasadil vážný výraz. „To na tepelný štít nevypadá, leda by se jednalo o akt terorismu. Anebo bychom si mohli tipnout nějakou vesmírnou příšeru,“ pronesl vesele, přiložil si obě ruce k obličejí a imitoval chapadla.

Já se na něj znuděně zadíval.

„Nebo taky prošly všechny rukama jednoho kurevsky neschopného technika,“ zpražím ho otráveně.

Snažil jsem se zachovat chladnou hlavu, ale ten frajer mi začínal lízt na nervy. Něco na něm neskutečně nesedělo.

Měl jsem co dělat, abych se nezvedl a nešel rovnou do prdele...

Gould viditelně sklesl.

„Dobře, berme to vážně. Co když je některá z legend místních pilotů založená na pravdě? Divné bytosti, hyperprostorové víry, zbloudilé střely a zapomenuté miny z války. Anebo maniak, kterému nejde o peníze, ale o zábavu?“

„Jako třeba Slizkej Ježíš?“ nadhodí Gambit.

„To je možné,“ připustím opatrně, „ale musel by to být někdo nový. Někdo, kdo hodně rychle využil vakuum po Ježíšovi. Někdo, kdo se na to už delší dobu připravoval.“

„Tak po Slizkým Ježíšovi by mohl nastoupit Kluzký Petr a jeho gelová parta.“

Podívali jsme se na Gambita, na našich tvářích byl stejný výraz. Něco ve stylu: „*Co to meleš, ty zhulenej albíne?*“

Poprvé jsem se s Gouldem na něčem shodnul. Takže ta spolupráce nebude tak marná.

Nastala chvíle trapného ticha.

„Klídek, hoši,“ zvedl Gambit omluvně ruce. „Byl to jen nápad.“

„Nápad dobrý,“ odpověděl nečekaně Gould, „mohla by to

být nějaká taková parta. Bohužel kvalitní vazelína je ve vnějších sektorech nedostatkové zboží.“

Můj otrávený pohled se přesunul na Goulde. Beru zpátky myšlenky na ne marnou spolupráci. Tohle bude ještě hodně velké vomrd. Pořád jsem přemýšlel, jestli ten kšeft vzít, nebo ne.

Čím dál víc se mi to nezdálo. Každopádně trčet nějaký čas na stanici nebo jít hledat práci jinač se mi jevilo jako mnohem horší varianta.

„Co takhle přestat řešit, co se jim stalo, a radši se soustředit na jejich nalezení? Trosky se nenašly, takže ať už se odehrálo cokoli, ty tři Oriony by mohly být vcelku a jen někde zaparkované s vypnutými transpondéry.“

„Docela naivní představa,“ utrousím. „Ale dobře, pane Goulde. Pět set tisíc za týden, základní taxa. Pokud budou extra výdaje, hradíte je vy. Dám vám vědět, jestli něco najdu. Klidně předám veškeré záznamy z kamer.“

„Myslím, že jste mi úplně nerozuměl, pane Walkere. Nechci, abyste je pouze našel, ale abyste mě k nim dopravil. Pět set tisíc a to okolo se rozumí. V případě každé nalezené lodi vám pak nabízím dalších padesát a za manželku sto tisíc navíc. Ale jak jsem řekl, musím být u toho.“

Hmm, tak pokus o vyšachování nevyšel...

Kouknu se na Gambitu.

„Ty lodě byly pojištěny?“

„Jo, ověřil jsem si to. Pojištěné v Centru,“ přikývl.

Zamyslel jsem se. Když to vezmu, minimálně půl míče bude každopádně pro mě. To byl klad. Zápor, musí se mnou letět tenhle šašek. Přinejhorším, když mě bude extra srát, Mira ho sváže do kozelce a nechá v zavazadlovém prostoru.

„Tak dobře,“ povzdechnu si. „Vyrazíme zítra v deset nula

nula staničního času. Dok devět. Budete mít zavazadla? A žád-
ný domácí mazlíčky.“

„Jen pár drobností,“ odpověděl Gould. „Na lodi snad máte
místo pro dva batohy. A ne, neschovávám v nich mopslíka, pří-
sahám.“

Tuhle jeho provokaci jsem nechal bez odezvy. Už takhle je na
zabití, musím se naučit ho ignorovat.

Holt zabíjet klienty není moc dobré pro kšefty...

„To mám. A jednu postel navíc.“

Mira sice bude pyskovat, ale to přežiju.

Kdysi mi navrhovala větší socializaci a donutit k sociali-
zování ji bude taková příjemná pomsta za ten její šílený ná-
pad.

„Takže to bereš, Walkere?“ optal se Gambit.

Co mi zbejvá... Flákat se tady na stanici? Bych se zbláznil.
Takhle u sebe budu mít maximálně jednoho debila.

„Jo, беру,“ zabručím a kouknu na Goulda. „Jsme domluve-
ný?“

„Jasně, zítra v deset v doku devět. Budu tam!“

Já se zvedl a vydal se k odchodu.

Na schodišti mě ještě zastavil Gambit. Pořád se nepřirozeně
usmíval. Asi ho furt bavil jeho vlastní vtip o Kluzkém Petrovi.

„Koukám, že nevypadáš nadšeně,“ nadhodil.

„Jo, frajer něco tají. Ty víš víc?“

„Ne, stačí mi, že platí.“

„Chápu,“ zabručím. „Doufám, že to není podraz od tebe.“

Gambit se jen široce usmál. Došlo mi, že taky něco tají. Tady
jsou dneska všichni tajnůstkáři.

„Jenom upozornění, Gambite,“ řeknu naštvane. „Jestli je
tohle podraz od tebe, budeš mrtvej dřív, než toho stihneš za-
čít litovat.“

*

Po rozhovoru s Gouldem jsem se jen rozloučil s Gambitem a vypadnul.

V hlavě mi vířila spousta myšlenek. Na jednu stranu působil Gould jako realista a věděl, že jeho žena je s vysokou pravděpodobností mrtvá. Chtěl akorát zjistit, co se s ní stalo.

Nedivil jsem se mu, ale popravdě bych to na jeho místě vědět nechtěl. Někdy je prostě lepší nevědět.

Ale někde pod povrchem... něco smrdělo. Jednalo se o pocit. Divný pocit, že je něco šíleně špatně. Jenom jsem nebyl schopnej zjistit, co a proč.

Gambit mi v tomhle nedal žádnou nápovědu. Popravdě, přišel mi nervózní. Což byla hlavní věc, která mě překvapila.

Nervózní Gambit, to nebyl jeho styl. Vypadalo to, že oba něco tají. Jenže co?

Otázky, samé otázky. Jenže žádné odpovědi.

Chtělo to čas. Prostě jít s proudem a při troše štěstí odpovědi přijdou samy.

Původně jsem chtěl vyrazit přímo do bytu, ale nakonec jsem se chvíli toulal po stanici.

Potřebuju si vyčistit hlavu.

Barrova stanice bujela životem.

Chudá, přelidněná a špinavá. V nižších patrech se válely hordy odpadků. Mezi nimi i těla fetáků, bezdomovců a jiných zástupců sociálního dna.

Pokoutní šmelináři různě nabízeli všechno možné: od drog po zaručeně pravé luxusní zboží.

Veškeré pachy se slily v jeden šílený smrad. Pro horních deset mega nepředstavitelné, ale já v podobných slumech vyrůstal.

Takže jsem byl zvyklý na ledacos.

Ono když odmalíčka vídáte lidské trosky, jak si roztřesenýma rukama snaží píchnout nějakou sračku, poznamená vás to. Buď vás to zničí a stanete se jedním z nich, nebo se zatvrdíte a stanete se proti tomu imunními.

Jenže kdo by hledal zbohatlickou paničku takhle daleko od centrálních systémů? Hromadě lidí se z Centra nechtělo, i když teď byla většina Impéria v troskách.

Našli se sice uprchlíci, kteří vyrazili za hranice a hledali místa, kde se usídlit, ale těch bylo jen pár milionů.

A turistů, co se sem přiletěli posmívat, ubylo díky občanské válce.

Skoro vymizeli.

Takže světy za hranicí Impéria si pořád žily vlastním životem. Dvě stě let se nepovedlo Impériu rozšířit a zkrotit nezávislé systémy.

Jaká je tedy šance, že se to povede korporacím a frakcím, které se navíc perou mezi sebou?

Nulová.

Pro mě to bylo plus. Já z Centra pocházel a rozhodně už jsem s ním nechtěl mít nic společného.

Proto se mi ten kšeft tak nezdál.

Proč ta ženská odletěla za hranice? Co tu hledala?

A teď po ní pátral manžel. Člověk z bývalého Impéria.

Impéria prožraného korupcí a byrokracií, které padlo. Rozsypalo se na kousíčky a o ty se teď rvali vítězové.

Už nebyla žádná centrální vláda, která by ten obří kolos řídila.

Válka naštěstí skončila před pěti lety.

Největší fanatici se vyhladili navzájem a rozumnější se dohodli.

Nejednalo se ovšem o mír, spíš o odložení bojů.

Jakmile císařská flotila padla, zemřel císař a spolu s ním i většina šlechty, korporace se začaly řezat mezi sebou. Před pár lety jsem potkal historika, který se zaměřoval na nejmodernější dějiny.

Říkal tomu první a druhá fáze pádu.

Předpověděl, že přijde třetí.

Jeho odhad byl několik let, maximálně pár desetiletí podivného míru, než se vzájemné neshody mezi korporacemi zvrtnou a začne se to všechno znovu řezat.

A předpověděl ještě jednu věc – po třetí fázi nezůstanou žádné velké korporace, jenom osamocené systémy, které budou mít dost problémů samy se sebou.

Prostě se ukázalo, že základní lidskou vlastností není touha objevovat a posouvat hranice, ale chovat se jako absolutně vyli-zaní kretění.

To, co lidstvo budovalo skoro tisíc let, se promění v prach.

Příjemné vyhlídky, že?

A já musel mít tu smůlu, že jsem se narodil do takhle zkurvený doby...

*

Ponořený do temných myšlenek jsem se dolouдал do svého bytu.

Útulná garsonka v lepší části stanice.

Sice nic extra, ale na zdejší poměry se jednalo o luxus. Po-stel, stůl s židlí, sprcha a automat na jídlo. Překvapivě vyšší liga než pouliční automaty se syntetickým jídlem. Žádná cha-luhová imitace masa, které vidělo sóju leda z oběžné dráhy, ale poctivé kousky laboratorně pěstovaného masa ze zásob zdejší smetánky.

I skutečné kafe se našlo.

Ve vnějších sektorech zázrak. Káva se dovážela pouze z pár planet v Centru.

A já kafe potřeboval.

Po hektolitrech.

Tenhle byt jsem si před časem pořídil z čisté rozmařilosti. Peněz mám na kontě dost a shánět vylepšení na můj bitevník nešlo donekonečna.

Navíc Mira byla sice fajn, ale pořád android.

Člověk si občas potřebuje užít s jiným člověkem, ne jenom se strojem. I když ten android měl v sobě občas víc emocí než kterýkoli normální člověk.

Dojdu k automatu a objednám si kafe. Černé a silné. Přiložil jsem hrnek a šel si dát sprchu.

Další výhoda tohoto bytu – sprcha na vodu. Žádný sonický čistič, ale poctivá voda ze zásobníků stanice.

V určitých časech i teplá.

A já ten čas očividně vystihl. Už skoro dva měsíce jsem byl o sonické sprše a bylo to znát. Kůže mě i po několikátém sprchování svědila a páčila.

Voda všechno odplavila.

I gumový puch skafandru zmizel. Voda občas dokáže zázraky.

Jenom v trenkách vylezu ze sprchy a suším si hlavu. Seberu hrnek s kafem a napiju se. Teda, spálím si hubu.

Zase jednou...

S tichým zaklením jsem přešel ke staničnímu komunikátoru.

Byly doby, kdy jsem nevěděl, co s prachama.

Tak jsem je utrácel za společnost.

Pár stisky tlačítek se spojím s jedním podnikem a dohodnu si schůzku se starou známou.

*

Zvonek tiše cinkl.

Už oblečený se zvednu ze židle a dojdu ke dveřím. Stisknu spínač a dveře se se zasyčením otevřely.

„Ahoj, Patty,“ usměju se.

Metr osmdesát vysoká černovláška s pronikavě modrýma očima opětovala úsměv. „Ahoj, můžu dál?“

Udělal jsem krok stranou a nechal ji vejít.

Zavřu dveře a zamknu.

„Na stole je něco k pití,“ mávnu rukou.

Klidným krokem k němu došla. Její vysoké podpatky klapaly po kovové podlaze.

„Netušila jsem, že jsi na stanici,“ nadhodila a nalila si sklenku vína.

Sice bylo syntetické, ale řadilo se mezi lepší kousky, což s kývnutím ocenila.

„Přiletěl jsem před pár hodinama,“ odpovím a taky si naliju. Přitukli jsme si.

„Obchod byl úspěšný?“ ušklíbla se.

„Ano, velmi,“ loknu si.

Bylo to její oblíbené rýpnutí.

Než se domákla, čím se doopravdy živím, tvrdil jsem jí, že jsem jen chudý obchodník s nedostatkovým zbožím. Překvapivě jí lovení lidí nevadilo. Ani to, že většinu času trávím na lodi s androidem.

Brala to jako moje vrtochy.

Dokud jsem za její společnost platil, bylo jí to jedno. I když párkrát něco naznačila. V jejích očích občas zableskla naděje.

Patty byla nádherná holka, jenže měla pech.

Konkrétně na rodiče.

Její otec měl na blízké kolonii slušně prosperující farmu. Zadal vydělávat dost na to, aby si mohl občas něco šlehnout.

A dopadlo to, jak muselo.

Zadlužil se, kde mohl, a nakonec prodal svoje tři dcery do otroctví. Doživotního. Pokud za ně někdo nezaplatí podíl.

Příběh jako z pohádky, jenom tři princové na bílém koni chyběli.

Já nebyl princ, ani jsem neměl bílého koně. Měl jsem jen těžký bitevník, psychopatického androida a hromadu zbraní.

A navíc jsem chtěl být sám.

V živých ženách jsem se už zklamal dost.

Patty o sestrách nevěděla, aspoň mi to tvrdila. Naučila se holt starat jen o sebe. Věděla, že i jako luxusní společnice dluhy svého fotříka nesplatí.

Párkrát už zkusila něco naznačit. Něco ve smyslu, jestli bych jí nepomohl, ale já to vždycky nechal vyšumět. Nevím, moje důvěra v lidi byla minimální.

Jasně, pomohl bych jí, zaplatil za ni dluh. Anebo bych zašel za jejím majitelem a vymlátil z něj propuštění ze služby. To jsem pro ni udělat mohl.

Jenže co pak?

Prodám bitevník a budu žít v nějaké rezidenci?

Pořídím si malou firmu na cokoli?

Klidnej rodinnej život?

Nedej bože děti?

Ne, všechno jsem zkoušel a nikdy to nevyšlo. Vždycky to někdo šíleně poslal.

Ten někdo jsem byl obvykle já.

Takže i kdybych jí mohl pomoci, neudělal bych to. Pro bezpečí nás obou. Anebo jsem si to aspoň namlouval.

„Jsi v pořádku?“

„Co se děje?“

„Vypadal jsi zamyšleně. Něco tě trápí?“

„Ne, zlato,“ políbím ji. „Jenom jsem se zamyslel nad zítřkem. Zase odlítám. Další práce.“

Přisála se na mě a mimoděk nechala kabát spadnout na zem. Měla pod ním přesně to, co jsem měl rád. Luxusní černé prádlo a podvazky. Pečlivě sladěné. Měla vkus, holka, to se muselo nechat.

„Tak na to teď zapomeň,“ začala mi rozepínat kalhoty. „Máš tu mě a potřebuješ se odreagovat. Pořád jen pracuješ. Na chvíli zapomeň na práci a věnuj se mně, ano, zlato?“

Pořád jen pracuješ... tohle už jsem kdysi slyšel...

*

Patty je opravdu mistryně svého řemesla. Jenže psychická úleva se tentokrát nedostavila...

*

Když jsme byli potřetí v nejlepším, zazvonil zvonek.

„Kterej kretén...“ zabručím a chystám se zvednout.

„Pššt,“ zatlačila mě Patty zpátky do postele. „Ignoruj to.“

„Walkere!“ ozvalo se zároveň se zběsilým boucháním na dveře. „Musím s tebou mluvit!“

Gould. Co ten tady chce?

Jak zjistil, kde mám bejvák? A my si tykáme? Klidně, beru.

Bušení neustávalo.

Povzdechnu si. Patty to očividně taky došlo a slezla ze mě. Okamžitě se natáhla pro župan.

Já na to kašlal, nahý jsem šel přímo ke dveřím.

Ať ten debil vidí, od čeho mě vyrušil.

„Walkere!“ zařval Gould. „Vstávej! Je to důležité!“

V jeho hlase mi něco nehrálo. Zněl zoufale.

Instinkt mi radil připravit se. Mimoděk jsem sáhl po pistoli ukryté v šupletí vedle dveří.

Letmo zkontroluju a otevřu dveře.

A přesně v ten moment nabrala situace nečekané obrátky...

V dnešní době vzkvétajícího císařství by málokdo věřil, že může dojít k válce. Jak by se něco podobného mohlo stát v politicky a ekonomicky stabilním Impériu? Zatím není nic jasné a zprávy jsou kusé, ovšem se vzrůstajícím napětím se tahanice mezi císařem a korporacemi přesunuly z jednacích místností na studená kosmická bojiště. Zprávy o střetu imperiální letky stíhaček s dvojicí bitevníků korporace Arisaka-Tokugawa sice většina lidí zpočátku považovala za novinářskou kachnu, avšak experti dokázali, že zachycené nouzové vysílání velitele letky je pravé...

– První záznam o povstání proti císaři

Kapitola 2: Gould

Vracel jsem se na hotel téměř tanečním krokem. Tohle šlo snáz, než bych čekal. V předběžném výběru mi vycházel Walker jako jeden ze zdejších nejlepších stopařů, takže jeho úspěšný odlov si zaslouží malou oslavu.

Jenže nejdřív práce, potom zábava.

A taky bych se mohl tvářit trochu méně vesele. Zdejší živly by si ještě mohly myslet, že jsem přebral, a považovat mě za snadný cíl. Celá Barrova stanice na mě působila nepřívětivým dojmem. Tady si vzájemně šly po krku nejspíš i krysy. Anebo si vzájemně prodávaly fet.

Kdyby kolem běžel hlodavec nabízející mi crack nebo zaručeně nezavirovaných pět megabajtů kyberdrogy *smazkoun.exe*, nedivil bych se. Protože pár humanoidů, v nichž jsem pouze tušil lidi, mi nabídlo přesně to a krysám se podobali. Až jsem se bál, abych od nich nechytil nějaký moribundus, co se přenáší pouhým očním kontaktem.

Místa jako tohle jsou pro podobné existence doslova magnet. A i když se sem nastěhuje někdo normální, musí mu dříve nebo později hrábnout. Stačí se podívat nad sebe. Člověk očekává nebe nebo prachem zanesenou kupoli, ale to u těchto obytných válců neplatí. Hledíte sousedům na střechy. Jo, jasné, rotace válce a bydlení na jeho vnitřní stěně je nejsnazší způsob, jak vytvářet umělou gravitaci.

Jak říkal můj táta, tohle je místo, kde bych nechtěl být ani namalovaný na zdi.

Z úvah nad zaplivaností stanice mě vytrhl sladký hlas: „Nechceš si užít, fešáku?“

Otočil jsem se a překvapeně zamrkal. Ne, nebyl to sladký hlas. Spíš přeslazený. Pohlavím jsem si úplně jistý nebyl, ale rasou ano. Tohle není člověk, ale antropomorfní jahodový dortík. Růžový latex zakrýval jen to nejnnutnější, minisukni bych nazval spíš mikrosukni a přehnané líčení vzbuzovalo dojem, že ho nanáší airbrushem a nemá zrovna dobrou mušku. O nafouknutém poprsí ani nemluvě – dost by mě zajímalo, kdo jí ho v tomhle zapadákově udělal. Kdo ví, jestli ho jahodový dortík ve skutečnosti nemá ze želatiny.

„Madam,“ oslovil jsem ji a usmál se, „tahle věta je strašné klišé.“

V první moment jsem ji zjevně vykolejil. Možná nezná slovo klišé? Asi v jejím slovníku není. Může si ho poznamenat mezi „klinik“ a „koprofilie“.

Tahle myšlenka mě inspirovala k tomu, že bych se na ni nejradši vysral a šel dál.

„Díky, možná jindy,“ zamával jsem jí a pokračoval.

„Máte jinačí chutě, pane?“ přistoupil ke mně hned někdo další. Plešatý chlápek v ošoupaném, o dvě čísla větším obleku, jenž v úsměvu odhalil tři zlaté zuby. Určitě falešné a všem to

všude zdůrazňuje, jinak by ho dávno nějaký samozvaný zubař pozval na zákrok spočívající v ráně trubkou do ksichtu.

Horší mi přišlo, že z uličky za ním se ozvalo psí zavýtí. Pes v těchto končinách? I kdybych na to byl, tahle služba je mimo moje finanční možnosti. Ten musí mít běžně klientelu mezi místními papaláši, jinak to nevidím. Kdo si dovolí uživit psa?

„Ne, díky, od dvanácti let jsem impotent,“ zamumlal jsem a zrychlil krok. Ježkovy voči, už abychom odletěli, tohle místo je na bednu. Aspoň že ten Walker vypadá docela normálně. Už to, že chce prachy, a ne denně tři lajny bílého prášku a ranní blowjob, je plus.

Kol a kolem tenhle kšeft vyšel naprosto ukázkově.

Tramtadá!

Ohlédl jsem se za existencemi. Psopasák někomu telefonoval a oživlý zákusek kamsi zmizel. Ještě že už je nikdy neuvidím.

Zapadl jsem do hotelu a mávl na roborecepčního.

„Dobrý den, pane Goulde,“ zabzučel na mě reproduktorem, který by zasloužil dávno vyměnit. V každém druhém slově zaznělo prapodivné žbluňknutí spojené s drcnutím, jako když se srazí dva kameny pod hladinou zurčícího horského potůčku. My audiofilové tento zvuk odborně označujeme „klochtání“. Co kdysi začalo jako zvuk poškozené nahrávky, je dnes běžně využívaným postupem předních skladatelů cosmodronicového noisebeatu.

Kéž by umělecký dojem nekazilo, že v jeho podání moje jméno znělo jako „Goa’uld“.

„Nazdar,“ zazubil jsem se na něj. „Zítra ráno se odhlašuji.“

„Jistě, pane Goulde,“ přitakal robot. „Přál byste si ještě něco?“

„Ne, díky, to bude vše.“

„Jistě, pane Goulde.“

Je to sice jen stroj, ale někdy si říkám, že i k těm by se měl člověk chovat slušně. Až jednoho dne přijde vzpoura umělých inteligencí, jistě si na mě tenhle panák vzpomene!

Dveře do pokoje se přede mnou ochotně otevřely a já vstoupil do kamrlíku, kterému jsem přechodně říkal domov. Postel, miniaturní stůl s rozvrzanou židlí, skříň a multimediální obrazovka, u níž mi hoteliér na začátku sáhodlouze vysvětloval, jak se ovládá, i když jsem mu řekl, že se na ni vážně nebudu dívat. Taky v řeči zmínil, že tahle špeluňka, ve které by měli dva lidé problém se vyhnout, je tříhvězdičkový pokoj. Jednou mi kdosi vysvětloval rozdíl mezi dvěma a třemi hvězdičkami. Stačí, aby inspekce viděla, že je v pokoji věšák a zrcadlo, a bum, hvězdička navíc.

Šaškárna.

Účel však tahle přechodná základna plní dobře.

Tak jo, jde se na to. Ubalil jsem si cigárko s nejlepším veselým listím, co se mi povedlo letos vypěstovat. Tohle je kytička, příroda, všechno v pořádku. Ne jako ta chemie, kterou by mi cpali venku.

Vedle počítače jsem postavil odsavač par a zkontroloval, jestli nepotřebuje vyměnit filtr. Přece jen je tenhle pokoj nekuřácký.

Do odletu mi zbývá času dost a šlofika si můžu hodit klidně na palubě lodi, protože než se někam dostaneme, chvilku to potrvá. Takže mám v pohodě celou noc na práci.

Potáhl jsem vonný kouř. Tahle odrůda se mi povedla. Normálně mi tráva strašně smrdí, ale stačí chvilka spolupráce se zahradnickou UI a máme tu kytku s vysokým obsahem THC a aroma skořice. Je to jako kouřit vánoční cukroví.

Ještě něco chybělo. Chvilí jsem se prehraboval playlistem,

než jsem si řekl, že pro tohle pátrání to chce klasiku. Něco, co složili na Zemi, dokud se lidi nevydali ke hvězdám. *Pulse Demon* bude dobré album pro dnešní večer.

Šum a hluk tradiční noise hudby se mi v hlavě mísily s kouřem. Cítil jsem uvolnění, odpočinek. Tělo opustilo napětí a mysl se rozplétala, připravená vstřebávat nové informace.

Protože to já umím, vážení, v tom jsem king.

Ladným pohybem ukazováčku jsem hodil do koše všechny ostatní žoldáky a nechal ve složce jen Walkera. Základní údaje jsem o něm měl, ale jestli máme spolupracovat, je nejlepší o něm vědět co nejvíc.

Walker. Úplně obyčejné jméno, ale jak jsem po chvílce zjistil, všude na síti používal jen to. Žádné vymyšlené hustáckých přezdívek. Odjakživa platí, že děvčata musí mít na hudebních webech ve jménu „angel“ a chlapci „666“. Úplní pozěří tam ještě přidají klíčová slova jako „tajemné“, „temnota“ nebo „psycho“.

V takovém prostředí je občanské jméno jako pěst na oko, ale všimnete si ho hned.

Chlapec rád starou a hlučnou hudbu. No to bychom mohli najít společné téma hovoru. I když já jsem spíš na atmosféru než na něco tak povrchního jako rytmus nebo nedej bože refrén.

Vyfoukl jsem obláček vonného dýmu, který ihned schlamstl odsavač. Holt nikdo není dokonalý.

Na sociálních sítích minimální aktivita. Většinou Walkera spíš někdo zmiňoval. Diskuzní fórum lovců lidí prozradilo asi nejvíc.

Reputace víc než dobrá, podle uživatele CoolDude69 si troufne na fušky, do nichž se jiní neženou. Klienti ho chválí, ale taky o něm tvrdí, že to je studený čumák. Lidí se straní a očividně jim

nevěří. Pár členů fóra s ním mělo osobní zkušenost, kdy se ho pokusili pozvat na pivo a tak. Šel, ale sdílný moc nebyl. Klidně se podělil o nějaké historky z práce, ale nikdy nemluvil o sobě. Nepodařilo se mi dohledat nic bližšího o jeho životě. Jeden uživatel napsal adresu bytu tady na stanici, kde se prý občas zdržuje.

Zapamatoval jsem si ji.

Jeden nikdy neví, kdy se bude hodit.

Rodiče, partnerka, děti, nic. Ale v téhle profesi je to víc než pochopitelné. Nikdy nevíte, kdy někomu šlápnete na kuří oko tím, že odlovíte jeho nejlepšího kámoše. To je pak člověk rád, že nikdo neví, kam chodí vaše děcka do školy, protože byste si druhý den mohli vyslechnout, že váš synáček nastoupil s takovým moc hodným pánem do bílého opravářského modulu s nasprejovaným nápisem SLADKOSTI ZDARMA na boku.

O to větší smysl dávalo, když jsem našel diskuzi uživatelů Fightkus, Poručík Borůvka a MöbiusDog, kteří rozvíjeli teorie, že se sem tam najde prácička, kterou dělá na tajňačku.

Schválně jsem vlezl na zpravodajský web. No jistě, Slizký Ježíš je po smrti, ale nikde ani slovo o Walkerovi. Neboj, tvoje tajemství je se mnou v bezpečí, ale aspoň jsem si ověřil jednu teorii. A tvůj mladej se nemusí bát gelové party Kluzkého Petra.

To nejlepší jsem ale našel v sekci zabývající se vybavením a loděmi. Walker nelétá v žádné kocábce. Těžký bitevník Zmije Mark IV, nejnovější generace, je o řád výš, než co mají všichni okolo. Kde k ní přišel? Koupil, ukradl? To nikdo neví. Když se ho ptal nějaký fanda techniky, většinou ho rychle odbyl. A jeden magor, co se mu pokoušel do lodi vloupat, aby si ji prohlédl, všem přísahal, že ho v zubech vynesla ven nějaká ženská. Ale to se možná jen nerd chlubí vymyšlenou historkou, že na něj sáhla holka, takže teoreticky vzato už není panic.

Když jsem skončil s brouzdáním v mělkých vodách sítě, měl jsem víc otázek než odpovědí. Kruciš, že jsem si Walkera víc neproklepl předem.

No, je na čase odhodit šnorchl a nasednout do ponorky!

Otevřel jsem šuple a vytáhl krabičku s headsetem pro virtuální pohyb sítí. Skvělá věc, která se ale těžko shání, protože implantát i se zákrokem dnes stojí stejně. A nestane se vám, že ho někde zapomenete.

Osobně ale tvrdím, že když už se vám hrabou v hlavě, tak kdo ví, co dalšího do vás dají. Děkuji pěkně, nechci. Kromě toho se dá tahle mašinka vytunit, a to s čipem v makovici neuděláte.

Utáhnout pásek, srovnat emitery, překontrolovat pojistky a jedem!

Před očima mi vyskočila holografická vizualizace sítě, která se propojila s děním na obrazovce. Mohl jsem se pohybovat v pomyslných třech rozměrech. Do zorného pole se mi dostaly mihotající se obrazce, z nichž se během několika sekund poskládala grafika prohlížeče. To je na téhle technologii skvělé. Nemusíte mít v hlavě čip, ale vaše hlava sama o sobě dovede udělat z mála moc. Oči jsou mizerná optika, většinu obrazu vám musí vykreslit mozek. Tak nač toho nevyužít a nenechat ho dělat svoji práci?

Tak jo, loď bych mohl teoreticky najít v registru plavidel. V tom je sice zapsaný ve výsledku jen jejich zlomek, ale za zkoušku nic nedám.

Do neveřejné části registru jsem se dostal raz dva. Skulinu, kterou jsem tam vytvořil minule, pořád nezalepili. Gestem jsem si přiblížil pohled na políčka pro přihlašovací údaje.

„Certifikát admin registru,“ řekl jsem a políčka zmizela, aby uvolnila místo novým. Údaje se samy vepsaly a já volně proplul

holografickou stěnou do databáze. No teda, od minule se to tu moc nezlepšilo. Rozhlédl jsem se, možná až moc rychle, protože obraz se na okamžik rozsypal. Jo, podle rudých značek je spousta bloků poškozená, šedé jsou radši úplně odstavené a sem tam nějaký vypadá jako rozsypaná hromádka pixelů. Kolem jedné takové zrovna poskakoval pavouk a snažil se vlákny kódu látat dohromady rozsypávající se datablok. V první moment mě napadlo, že je to bot, ale UI by už dávno usoudila, že tohle je ztracený případ. Tady jsem hleděl na přepracovaného a jistě nedostatečně ohodnoceného informatika.

„Neviditelný mód,“ zadal jsem příkaz a začal s vyhledáváním.

Typ lodi, jméno vlastníka, další specifikace. Nic. Loď v registru není, což ale dnes nikoho netrápí. Mít nějakou, taky se registru vyhnu. Méně papírování.

A nemusíte platit povinné ručení u Imperiální pojišťovny.

Nepochodil jsem, ale ještě jsem se před odchodem otočil k jednomu z hroutících se databloků a sice zbytečně, ale přesto šeptem zadal pokyn, aby se do něj nahrála kopie softwaru pro obnovu dat. Vrhł jsem pohled na pachtícího se pavouka. Ať máš život o něco lehčí.

Vyskočil jsem z registru plavidel a zhluboka se nadechl. Teď mě čeká to těžší. Evidence obyvatelstva. Ta byla děravá už v dobách, kdy ještě jakžtakž fungovala. Spousta lidí se jí cíleně vyhýbala a platila horentní sumy, jen aby se z ní dostali pryč. Pamatuji si, jak se mi kamarád svěřil, že jednou k dědickému řízení přivolali jen jeho, ač měl ještě dva sourozence. Oba se snažili dostat mimo dosah civilizace. Jednoho prý nevypátrali dodnes.

Prokrupal jsem si klouby v prstech a připravil si červa, kterému přezdívám Soptík. Hasí firewally, ale jen na chvíli.

Zadal jsem doměnu a prolétal mezi soubory přístupnými veřejnosti. Použil jsem falešný úřednický certifikát, o kterém jsem věděl, že už nebude fungovat. Do tohoto okamžiku skrytý firewall se naježil a vyslal na certifikát skenovací chapadla. Soubor před mými zraky zmizel, ale to už se Soptík na chapadlo přichytil a táhl mě za sebou. Jen se dotkl firewallu, ten zmrzl a přestal na okamžik plápolat. Proskočili jsme skrz a já hned nasadil neviditelnost a Soptíka odvolal. Fajn, první vrstva za námi, snad to půjde dál.

Databloků kolem bylo podstatně víc a jako tenké nitky mezi nimi probíhala vzájemná propojení. Rodiče s dětmi, manželé, sourozenci. Pokud daná osoba nevyklouzla ze systému, stačí znát identitu její pratety a přes pár kroků se k ní dostanete.

Nitky občas zapulzovaly. Úřady ověřující identitu žadatelů, notáři hledající příbuzné zesnulého a další verbež omezující osobní svobodu.

Walkerů budou miliony, jeho datum ani místo narození neznám. Fotka snad postačí. Nabourat se do úředního softwaru pro srovnávání tváří je ale fuška, to Soptík nezvládne.

Najít příslušnou část databáze nedalo moc práce. Už zdálky působila jako pevnost. Firewally sahající až do kvantových nebes, strážní boti ježící se antiviry a přihlašovací heslo určitě není 12345.

Přenesl jsem se až na samý kraj aplikace. Nemusím dovnitř, stačí mi jen donutit ho myslet si, že jsem přítel a chci zpracovat jednu fotku.

Zkusíme cestu nejmenšího odporu. Uvnitř virtuální reality jsem si zapnul virtuální počítač, což je fakt hodně meta postup. Vnímám kyberprostor ve 3D, jen abych v něm zíral do neexistujícího displeje, kde se hrabu na síti ve 2D.

Mrknul jsem na osvědčený černý trh, jestli není k mání